UREDNIŠTVO I UPRAVA
u TRSTU, via Torre Bianca 21, I. p.
Telefon: broj 90-240

Pisma, rukopisi, nerasprodani brojevi i novac šalju se na naslov:
„Gore srca !"
PAZIN - Sjemenište
ili:
TRST, via Torre Bianca 21 I. p.

GORE SRCA!

VJERSKI LIST ZA ISTRU.

Poštarina plaćena u gotovom
Spedizione in abb. post. (II gruppo)

Cijena za pojedini broj 4.— lire, u Jugoslaviji 2.— dinara.
Pretplata: za svaki mjesec 10.— lira u Jugoslaviji 5.— dinara.
Oglasi stoje 10.— lira za svaki milimetar visine u širini 1 stupca.

Godina I. br. 6. Izdaje: Književno društvo Sv. Mohora za Istru. Izlazi svakog 1. i 15. u mjesecu. U Trstu, dne 15. lipnja 1946.

KRUH NAŠ SVAGDANJI

Dne 4. travnja o. g. uputio je sv. Otac Papa Pijo XII. preko radija poruku u pitanju prehrane izglednjeloj čovječanstva. «Radi nedovoljnog obrađivanja zemlje, uslijed ratnih operacija (potihvata) i prisilnog udaljivanja pučanstva, uslijed slabe žetve i suše u velikim područjima Evrope, Azije i Afrike potrajat će oskudica za preko četvrtinu čovječanstva još barem kroz 16 mjeseci, za vrijeme kojih će molitva, što je i za vrijeme obilja upućujemo svi danomice nebeskomu Ocu, morati postati još jača i usrdnija: Kruh naš svagdanji daj nam danas!» — A malo dalje sv. Otac nastavlja. «Ocev i majke, nastojte, da vaši sinovi bolje upoznadu, kako li su svete stvari kruh i zemlja, koja nam ga daje. I naše se je doba to odvec zaboravilo, iz poštene jednostavnosti života sklizalo se prema traženju i zadovaljavanju nezdravih uživanja i umišljenih potreba; zato je Gospodin — ograničivši obdarivanje svojim kruhom — ovom tvrdom opomenom odlučio prizvati čovječanstvo na pravi put. Neka poslušno prihvacanje ove opomene posluži, da ostvarenju jednog boljeg gospodarskog i socijalnog poretka.»

Milijuni gladnih uvidjaju danas, «kako li su svete stvari kruh — i zemlja, koja nam ga daje.» No plemenite težnje cjelovite ljudske naravi gone našeg čovjeka, gone i tjelesno i duševno izglednjelo čovječanstvo mnogo dalje od samog tjelesnoga kruha i zahtjeva «jedan bolji gospodarski i socijalni poredak.»

Punim pravom, i ime cjelovitog čovjeka, tražimo mi kršćani novi gospodarski i socijalni poredak, u kojemu će svak, čovjek moći steći zemaljski kruh. Interesi vladajuće klase u svijetu morat će uzmaknuti i prepustiti mjesto čovječanskijim oblicima života. Istim pravom zahtijevamo mi kršćani u ime duhovne stvarnosti u čovjeku potpunu slobodu za ostavarenje onog novog duhovnog poretka, kojega je već pred punih 40 godina najavio Papa Pijo X. svojim programom: Obnoviti sve u Kristu! A tu obnovu počinje poziv na što češću sv. Pričest, to jest na primanje nebeskog kruha.

Nalazimo se uoči velikog blagdana Tijelova. Ako i, svibanj, kao sredovječni kršćanski blagdan rađa i prava radnoga naroda nosi u sebi revolucionarnu misao, jer najavljuje novi gospodarski i socijalni poredak, onda Tijelovo, kao blagdan Boga i prava Božjeg naroda nosi u sebi još revolucionarniju misao, jer najavljuje novi *duhovni* poredak. Najveća duhovna revolucija započela je na Posljednjoj večeri, traje do dana današnjega i trajat će do konca svijeta. Jer nema veće revolucije od dogodjaja, kada je Bog - Čovjek divno stvorenu ljudsku narav još divnije obnovio, da i mi otajstvom Kruha i Vina postanemo dionici božanstva Isusa Krista, koji je Utjelovljenjem postao dionikom našega čovječanstva (molitva kod ulijevanja vode u kalež na prikazanje).

Vjekovi su priželjkivali Onoga, koji je postao «očekivanje naroda». I kad je došao — Put, Istina i Život — dao nam je Crkvu, Božansku ustanovu sv. sakramente. Još prije Uzašašća Isusova ljubav našla je načina, kako će i nakon toga moći ostati Bog s nama ne samo nadubovni način, već i tvarno, fizički. Tako je došlo do velebne ustanove, do «svete gozbe, u kojoj se Krist blaguje, obnavlja se spomen muke njegove, duša se napunja milošću i daje nam se zalog buduće slave». Duboka težnja čovjeka: «Nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi, o Bože» (sv. Augustin), može se dakle već na ovome svijetu primjereno zadovoljiti. Euharistijski kruh postaje na taj način središtem duhovnog života kršćana. Sve ostale vjerske i duhovne vrednote dobivaju otuda svoj smisao i opravdanje. Otuda polazi onaj euharistijski duh, koji je iz katakombi osvojio svijet, koji je stvarao Kristofore (Kristonosce) od maloga Tarzicija do znanih i neznanih mučenika u Dachau i drugdje, koji su u logorima nosili Krista u kutijama od konzerva drugima, a primali ga sami plamenom ljubavlju u svoje srce.

Posljednja dva velika Gospodnja blagdana u toku crkvene godine: Tijelovo i blagdan Presv. Srca Isusovog usko su povezana, jer predstavljaju vrhunac Kristove ljubavi, koja ga je dovela na svijet (Božić) i na Križ (Veliki Petak - Uskrs). Tako je, Bog ljubio svijet...

Često puta blagdan Tijelova pada u mjesecu svibnju, u mjesecu Majke Božje. Tako na nek: način ova vremenska veza između dva slavlja simbolizira (označuje) sam ulogu Marije u ustanovi Euharistije i današnju njezinu ulogu u Crkvi, kao posrednice svih milosti. A Crkva kroz poštivanje Euharistije i Marije postaje najvećj branitelj dostojanstva čovjeka i dostojanstva žene.

Narodi i čovječanstvo danas žele mir, koji nam svijet ne može dati. Može nam ga dati samo Kralj mira, kojemu se Crkva moli na Tijelovo: «Crkvi svojoj, molimo Te, Gospodine, podaj dobrostivo darove jedinstva i mira, koje prinesene stvari mistično označuju» (Tajna).

Tok dogodjaja ovoga stoljeća stvara duhovni položaj sve jasnijim, a ujedno i odgovornost svakoga kršćanina sve većom. Nema povratka natrag. Otajstvenu Tijelo Kristovo, Crkva Božja, ide organskim razvojem svog duhovnog života naprijed. Euharistijski život je najsigurniji temelj za stvaranje novog duhovnog poretka u nama, a ujedno i za ostvarenje ideje euharistijskog pape Pija X.: Obnoviti sve u Kristu.

Jedino će se tako približiti spasenje vaše.

BOG JE S VAMA!

Na dan 1 lipnja sv Otac Papa Pijo XII održao je govor u kojemu je prikazao sva najvažnija pitanja današnjice stav Crkve prema njima.

Prošla je godina dana otkako je završen rat, a da tolko potrebni mir još uvijek nije ostvaren. Odgovorni ljudi, koji odlučuju o poslijeratnom uređenju svijeta, što više raspravljaju, što se više sastaju, to su sve dalje od željnog cilja. Crkva ne prestaje naglašavati, da se ništa ne može postići silom, da se umornom čovječanstvu neće pružiti potreban mir, ako se taj ne bude izgrađio na jedino trajnim temeljima Kristove nauke.

Vjernicima pak poručuje sv. Otac: «Imajte pouzdanja. Vi ste jaki, jači od svih vaših protivnika, jer je vaše ovjerenje istinito i zdravo, temeljeno na vjecnim principima, a ne na krivim pojmovima i na trenutačnim koristima prilika. Bog je s vama!»

«Kršćani, koji vjerujući i ljube Boga te žive po njegovim zapovijedima, ne trebaju se plašiti. Oni moraju biti svijesni svoje snage.»

U nastavku svoga govora sv. Otac je naglasio kako se je Crkva uvijek borila za slobodu. «Pod slobodom razumijevamo težnju k istinitom i dobrom. Sloboda, koja je u skladu s napretkom svakog pojedinog naroda i cjelokupnog čovječanstva, našla je u Crkvi najjaču potporu i zaštitu.»

Papa je završio svoj govor tražeći da se omogući zarobljenicima povratak kućama. «Duhovne i materijalne potrebe zarobljenika i njihovih rodjaka, koje danomice postaju sve težima, sveta prava braka i obitelji odjekuju do nebesa jače i snažnije od svih zakonskih propisa i traže, da se privede kraju sa zarobljeničkim i koncentracionim logorima.»

U presv. Srcu Isusovom postavljena je sva nada Crkve.

Papa Pijo IX.

TI SI STIJENA

Nedavno je izjavio jedan od prvaka njemačkih socijalista: «Sve se u Njemačkoj pokolebalo i poljuljalo: za vrijeme ovoga rata, sve je zatajilo: i stranka i vojska, i financije i gospodarstvo; sve je doživjelo propast. Samo jedno je ostalo kod svega toga nepokolebivo i uvijek uzdignuta čela, a to je katolička Crkva».

Ovo priznanje katoličkoj Crkvi vrlo je značajno. Tim značajnije, što ga je dao čovjek, koji po svojim nazorima nije tako blizu katoličkoj Crkvi, i što je Crkva i Njemačkoj bila progonjena.

Mi možemo ovo priznanje proširiti na katoličku Crkvu u čitavom svijetu.

I ovo ratno doba, u mnogo prevratnih i strujanja svih mogućih pokreta, u zbrci najopretnijih ideja i nazora, u časovima, kada je gruba sila oružja mnoge države, ustanove i pojedince zabijestila i zavela, mnoge pokolebala i slomila, katolička Crkva ne je izgubila, nije zašla sa svoje linije, nije pokleka ni pred nakvom silom.

Pače u čitavom ovom kaosu njezina vrijednost jos više odskače. Ona je ostaj Sami, koji se za čitavu glavu u ovom razdoblju sužnjo izdaj svih, kada su zatajila mnoga ljudska obećanja, kada su zloća i neprava nakvasile suzama oči milijuna ljudi, onda je katolička Crkva bilo jedino sigurno i nepoljuljanim uglednom, na koje se čovječanstvo obraćalo, da čuje riječ pravde i istine i čuo je je uvijek s mučevinom odlučnosti iz usta njezina poglavara, sijedog starca na Petrovoj stolici. Čuo je je kada je slavnoviđajući Pijo XII. digao svoj glas protiv divlje sile velikih nad malima, kada je protestirao protiv nečovječnog postupanja sa ratnim zarobljenicima, protiv masovnog odvlačenja u logore, i to protiv onih, koji su imali u rukama moć i silu oružja, a ipa ništa do li nepropbijeni duh u krliku tijela. I to onda, kada se čmilo, da će ta sila jedina zaviadati. Branio je dostojanstvo čovjeka bez obzira na narodnu, rasnu ili društvenu pripadnost, branio je u čovjeku gledao sliku i priliku Božju.

Još se živo sjećamo njegovih pet govora koje je dao prigodom Božića god. 1939. za pravi svjetski poredak «Pobjeda nad mržnjom, koja dijeli narode. Pobjeda nad nepovjerenjem, koje ušti kao teret nad medjunarodnim pravom. Pobjeda nad zlokobnim načelom, da sila stvara pravo. Pobjeda nad klicom sukoba na polju utrešće ekonomije gospodarstva!... Pobjeda nad duhom hladnog egoizma...»

Katolička Crkva je bila najveća moralna snaga u ovom ratnom sukobu. Na nju se, kao na najveći autoritet, pozivaju svjetski prvaci. Na nju se pozivaju i njezini protivnici, kada im to koristi.

Iz ovog divovskog hvanja, borbe i stradanja, katolička Crkva je izašla pobjednicom, i to bez puščara i strojnica, bez topova i bombi.

I u ovom poslijeratnom previranju i zapljuskivanju njezina se ljepota i snaga odskočiti poput pečine na mirnoj morskoj pučini, koju obasjava sunce poslije strahovite oluje.

Može netko smatrati da je to uspjeh vješte diplomacije ili pripisati jačini njezine organizacije, ali sve to nije dovoljno, da ojasni uloga, koju je ona odigrala u ovom sukobu.

Crkvom upravlja Papa. On je nasljednik sv. Petra. Onog Petra kome je Krist kazao: Ti si stijena, «i na tej stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata je paklena ne će nadvladati» Mt. 16, 18). Ima na svijetu i drugih Crkava i vjera, ali katolička Crkva je bila jedina, na koju su bile uprte oči svijo. To je mogućno samo za to, jer je ona jedina sagradjena na stijeni, Petru, a Petar je zamjenik Kristov.

Bez ovog Božanskog elementa bila bi i ona ostala nezapažena.

To je ono, što je mnogima nerazumljivo i neshvatljivo, na čemu se mnogi lome.

Oni, koji u katoličkoj Crkvi gledaju samo jaku ljudsku ustanovu, neće je nigda ispravno shvatiti; ona će za njih ostati zagonetna.

Preko Crkve, preko Pape govori Petar. Onaj, koji je neustrašivo jednom zgodom rekao židovskim poglavarima, kada su ga pozvali na sud: «Sudite, je li pravo, da vas većma slušamo nego li Boga?» (Djela Apost. 4, 19) i drugom zgodom: «Većma se treba pokoravati Bogu nego ljudima» (5, 30).

Preko Crkve, preko Pape progovara Krist, vječni propovjednik pravde, i socijalne i svake druge, vječni zagovornik potlačenih i progonjenih.

Što je bio glas Pija XII. kroz ovo razdoblje ratnih strahota, nego isticanje i naglašavanje vječnih načela pravde, što ih je Krist donio za Zemlju!

Kada na blagdan sv. Petra budemo slušali u Evandjelju riječi, koje je Krist kazao sv Petru: «Ti si Petar, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata je paklena neće nadvladati», onda se sjetimo, da se na njima temelji pobjeda katoličke Crkve u dvoišnućnom razdoblju njezina opstanka.

Ključ za rješavanje njezine snage, veličine i neslomivosti jest: Papa - Petar - KRIST!

Život s crkvom

Tijelovo

(Dne 20. lipnja.)

Slavimo danas blagdan presv. oltarskog Sakramenta. Sve tamo od XIII. vijeka čitav katolički svijet na blagdan Tijelova na poseban način u procesijama odaje poštovanje i ljubav Kristu u presv. Euharistiji. Procesije s presvetim pođi će i ulicama naših gradova, mjesta i zaselaka, a vjerni će puk pokrliti, da se pokloni i da proslavi svoga Spasitelja. Okupimo se čvrste oko Krista. Pristupimo k njemu čistih srdaca, žarkom ljubavlju i neslomljivom vjerom. On nas uvijek čeka. Naše su potrebe velike. On ih najbolje znade i on će nam pomoći.

Na današnjoj sv. misi prva će naša molitva biti upućena Bogu, da nas ojača u štovanju svete otajstva Tijela i Krvi Kristove, da plod otkupljenja Njegovoga vazda u sebi osjećamo.»

U POSLANICI bl. Pavla apostola čut ćemo uzvišene riječi: «Ovo je Tijelo moje, koje se za vas lomi... Ovaj je kalež Novi Zavjet u mojoj krvi.»

U EVANDJELJU po Ivanu (6, 66-69) Krist sam govori o vrijednosti blagovanja sv. euharistije. «Tko blaguje moje tijelo i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu. Kao što je mene poslao Živi Otac i ja živim poradi Oca, tako će i onaj koji mene blaguje, živjeti poradi mene. Tko jede ovaj kruh, živjet će uvijeka.»

Druga nedjelja po Duhovima

(Dne 23. lipnja.)

Bezgranična ljubav pobjeđuje i samu smrt. Krist je došao na svijet, da ga ljubavlju osvoji. Nahranimo se Kristovim tijelom; jer čemu u Božanskom kruhu naći sve što nam je potrebno, da možemo nastaviti djelo Spasitelja. Kristova ljubav dat će nam snage, da pridobijemo svijet za njega.

POSLANICA današnje sv. mise najbolji je putokaz vjernicima. «Ne čudite se, ako svijet mrzi na vas. Mi znamo, da smo prošli iz smrti u život, jer ljubimo braću; tko ne ljubi ostaje u smrti. Svaki, koji mrzi na brata svojega, ubojica je, a znate, da nijedan ubojica nema u sebi trajnoga vječnoga života. Po tom smo upoznali ljubav, što je on za nas život svoj položio. I mi smo dužni polagati život svoj za braću. Koji dakle ima blago svijeta, i vidi brata svoga u nevolji i zatvori mu srce svoje, kako ostaje ljubav Božja u njemu? Djeco! NE LJUBIMO RIJEČJU NI JEZIKOM NEGO DJELOM I ISTINOM.»

U četvrtak 28. lipnja slavimo blagdan presv. Srca Isusova. «Gle ovo srce, koje je toliko ljubilo ljude, a oni su tako nezahvalni!» — ovim je riječima Krist opomenuo sve nas, kada se je prikazao 16. lipnja 1675. g. sv. Mariji Margareti Alacoque. Hoćemo li i dalje ostati nezahvalni svome Spasitelju? Hoćemo li i dalje vrijedjati i dopustiti da se vrijedja ono Božansko srce, koje je radi nas Sile probodeno, koje i danas kuca iz ljubavi prema nama u presv. oltarskom otajstvu? Na današnji blagdan učinimo čvrstu odluku, da ćemo vratiti Božansku ljubav ljubavlju, Pružimo zadovoljštinu za našu dosadašnju nezahvalnost i za nezahvalnost drugih ljudi.

Blagdan sv. Apostola Petra i Pavla

(Dne 29. lipnja)

Krist je ustanovio svoju Crkvu, da nastavi djelo otkupljenja. Vidljivim namjesnikom svoje Crkve na zemlji izabrao je sv. Petra. «Ti si Petar i na toj ou stijeni sagraditi Crkvu svoju i vrata je paklena neće nadvladati. I tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga. Pa štogod svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima; i štogod razrješiš na zemlji, bit će razrješeno i na nebesima.» (Evandjelje po Mateju (16, 13-19), koje se čita na današnjoj sv. misi).

Vlast, koju je Krist dao sv. Petru pripada i svim njegovim nasljednicima. Sveti Oci Pape temelje svoju vlast na Kristovim riječima. U tome je snaga u tome je neoborivost katoličke Crkve. Ona je jedina vječna — do konca svijeta — a sve je drugo prolazno.

Prisegnimo danas ponovno odanost, poslušnost i vjernost svom nasljedniku sv. Petra i namjesniku Isusovom na zemlji sv. Ocu Papi.

Treća nedjelja po Duhovima

(Dne 30. lipnja.)

U nama se neprestano vodi borba. Djavao pokušava da nas otrgne od Boga i da zagospodari našom dušom. «Budite trijezni i budite», jer protivnik vaš djavao kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proguta. Njemu se oprite čvrsti vjerom znajući, da ista stradanja podnose braća vaša u svijetu. A Bog svaka milosti, koji vas pozva na vječnu svoju slavu u Kristu Isusu on će vas, iza malih patnja, usavršiti, utvrditi, okrijepiti i utemeljiti.» (Riječi Poslanice bl. Petra apostola na današnji sv. misi).

U EVANDJELJU (po Luci 15, 1.10) ove sv. mise slušat ćemo divnu Kristovu priču o izgubljenoj ovci. «Koji čovjek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji te ide za izgubljenom, dok je ne nađe? I našavši digne je na ramena svoja, radujući se... Radujte se sa mnom, jer nađoh svoju izgubljenu ovcu. Kažem vam, da će tako biti veća radost na nebu za jednoga grešnika, koji čini pokoru, nego li za devedeset i devet pravednika, kojima ne treba pokore.»

Krist i svi anđeli radovat će se našoj pokori. Vratimo se dobrom pastiru, koji nas neumorno traži.

APOLOGETSKI KUTIĆ

Još o Božjoj Objavi

Među onima, koji su gajljivo pročitali apologetski kutić u posljednjem broju, sigurno ih ima, koji su se za koji čas ozbiljno zamislili, kako se to Gospodin Bog javlja čovjeku. Ako se je Bog javljao u stara vremena, zašto se ne bi i danas javljao? I mi, danas, smo ljudi, kao i oni negda, a Božja ruka valjda nije danas došla na manje.

Često puta ovako govore ljudi, kojima nije stalo do Boga ni do Božje objave, ali često puta govore tako i dobri kršćani, kad im u duši poraste želja, da se još bolje utvrde u svojoj vjeri ili da vjeru obrane pred drugima. Onim prvima ne vrijedi govoriti, jer oni ne mare da doznadu istinu o tome, a onim drugima, koji istinu dobronamjerno traže, želim ovaj put, koliko mogu, pomoći, da sami sebi odgovore na gore postavljeno pitanje.

Da li se danas Bog manje objavljuje, nego li u stara vremena? — Ne! Pred Bogom su sva vremena jednaka.

Poslušajte samo, kako je u stara vremena sv. Augustin tražio i našao Gospodina Boga. On piše: «Pitao sam zemlju i rekla mi je nisam ja tvoj Bog, i sve stvari na zemlji priznale su mi to isto. Upitao sam mora, ponore i sve živo, što se miče po zemlji, i dobio sam odgovor: nismo mi tvoj Bog, traži iznad nas! Upitao sam nebo, sunce, mjesec i zvijezde i rekla su mi mi mi nismo Bog, koga ti tražiš. Tada sam rekao svim stvarima, koje okružuju moje tijelo: reklo ste mi, da vi niste moj Bog, a znadete li mi bar štogod reći o Njemu? A one zavapiše glasom velikim: On nas je stvorio! Ja sam ih pitao time, što sam ih pozorno promatrao, a one su mi odgovarale svojom opstojnošću i ljepotom. Ti si ih, Gospodine, stvorio. Ljepe su, jer si ih ljep, dobre su jer si ih dobar.»

Sv. Augustin je bio neki poseban čovjek. Njemu su sva stvorenja na glas govorila. On je znao tajnu, kako će pitati zvijezde i razgovarati s njima. Ali on nam je svima otkrio tu tajnu: «Ja sam ih pitao time, što sam ih pozorno promatrao, a one su mi odgovarale svojom opstojnošću i ljepotom». Gospodin Bog se je njemu otkrio preko stvorova, javio mu se je glasom stvorenih stvari.

Ali, Bog se tako javlja svakomu bez razlike, koji zna kao sv. Augustin slušati taj glas, to jest svakomu, koji zna misliti i pozorno promatrati stvari oko sebe. Drugim riječima se to kaže, da je naravna objava Božja jednako pristupačna svakome čovjeku i svim vremenima. Tu se nitko nema pravo tužiti, da je svijet otvorena Božja knjiga, iz koje svatko može čitati kada hoće i koliko hoće, moderan čovjek jednako kao i svi ljudi u svako doba.

No posebna, vrhunaravna objava Božja je nešto više od toga. Bog se je javio ljudima ne samo preko stvorova, nego i sam osobno. Na brdu Horeb nije Mojsiju govorio gorući grm, nego sam Bog iz gorućeg grma. A na gori Sinaj, kad je Bog dao Izraelcima deset zapovijedi, grmjeli su ne samo gromovi u oblacima, nego je grmio iz oblaka i glas Božji. Narod je čuo i razumio taj glas, i ugrihtao je od silnog strahopočitanja. Tada su Izraelci rekli Mojsiju. «Govori nam ti, i tebe ćemo rado slušati; neka nam ne govori gospodin, da po čem ne umremo!»

Moderni se čovjek naprotiv tuži, što mora Božje riječi slušati iz ustiju starih proroka i onoga pobožna duša — kako smo već rekli — često zaželi, da bi mogla riječ Božju ne samo čitati u starim knjigama Sv. Pisma i slušati iz ustiju svećenika, nego čuti riječ Božju i neposredno od samog Boga, pa govori s Tomom iz Kempisa «Neka mi ne govori Mojsije ili koji drugi prorok, nego

(Nastavak na 2. goj str.)

U OBRANU HRVATSKOG ISTARSKOG SVEĆENSTVA

U nekoliko brojeva našega lista iznijeli smo podatke o progonima hrvatskog svećenstva u Istri prije dolaska fašizma na vlast. Tih i takovih podataka ima mnogo no mi nećemo nastaviti s njihovim iznašanjem, jer je i onc što smo iznijeli dovoljno, da pokaže svima kako je postupala demokratska Italija s našim svećenstvom.

Istra je proživjela dugi niz godina u najgorem ropstvu. Njezini su politički i duhovni prvaci osjetili svu »blagodatkulturne Italije, koja — bilo demokratska bilo autoritativna — jednako je poduzimala sve, da nas pregazi i uništi.

Hrvatsko svećenstvo Istre, vjekovni branilac nacionalnih prava ove naše pokrajine, bilo je prvo na udaru, jer je protivnik znao, da njega uništiti znači uništiti vodstvo naroda, znači oduzeti narodu najjaći oslonac i šut pred tuđinskim presizanjem.

Hrvati Istre zajedno sa svojim svećenicima izdržali su do kraja. Ni žrtve, ni proganjanja, ni svakojake prijetnje i nasilja nisu mogla slomiti jezgru otpornosti, duboku vjeru u pravednost naše borbe i čvrstu nadu da će kad-tad doći ljepši dani, bolja vremena, sloboda i sjedinjenje sa ostalim sinovima hrvatskog naroda.

Bog nam je pomogao u danima borbe, Bog će nam pomoći i sada u izgradnji bolje sutrašnjice naše Istre.

Nikakvi prigovori, nikakva klevetanja tuđinca ne mogu nas odvratiti od naše rada. Protivnik nas je uvijek napadao pa nas napada i danas. Jedina je razlika, što je jednoć on gospodario u našoj zemlji, a sada ga je zauvijek nestalo. Sto se on teško privikava na život unutar granica svoje zemlje i što ne može zaboraviti dane »carstva« to nas malo smeta. Kad se izviče, uvidjet će, da mu je i taj trud bio uzaludan!

DOPISI

IZ PAZINA

Posjet preuzv. gosp. biskupa sjemeništu. — Izlet pitomaca sjemeništa na Zamask i u Kaščergu. — Djačka priredba. — Kapela u sjemeništu.

U utorak dne 21. svibnja posjetio je sjemenište službeno preuzv. gosp. biskup Santin iz Trsta. Preuzvišeni je proboravio cijeli dan među sjemenišnim pitomcima, zanimao se za njihov školski i odgojni uspjeh te posnije podne prisustvovao zajedničkoj svibanjskoj pobožnosti. Sjemeništarcima održao je dva govora, jedan prije podne odmah nakon svog dolaska, a drugi poslije podne kod svibanjske pobožnosti. Tokom svog boravka u sjemeništu pregledao je čitavu zgradu, te se prigodom odlaska o svemu najpovoljnije izrazio Vodstvu i pitomcima zaželio je Božji blagoslov u daljnom radu.

Dne 31. svibnja posli su pitomci sjemeništa sa svojim ravnateljem i profesorima na izlet na Zamask i u Kaščergu. Na Zamasku pregledali su obnovljenu i lijepo obojadisanu župnu crkvu. Na povratku zaustavili su se u Kaščergi, gdje ih je veleč. župnik Barković gostoljubivo primio i ugostio.

U Hrvatskom sjemeništu spremu se svečani završetak školske godine. U srijedu dne 26. ovog mj. u 9 sati prije podne bit će svečana sv. misa s Tebe Boga hvalimo u sjemenišnoj kapeli, a u 5 sata poslije podne priredba s operom. Na crkvenu svečanost ujutro i na priredbu poslije podne ravnateljstvo zavoda poziva najuljudnije velec. gg. svećenike, roditelje pitomaca, kao i dobročinitelje i prijatelje.

Napokon je u pazinskom sjemeništu uređena dvorana, koja je po nacrtu zgrade određena za kapelu. Kapela je posvećena Majci Božjoj Bezgrešnog Začeća. Glavni oltar s kipom Gospe Lurdske ograđen je pričesnom klupom, a pri dnu kapele su još dva poboćna oltara. Kapela ima pjevalište, visoka je, prostrana, te može primiti do 400 osoba.

Svakomu, komu je poznata zgrada i smještaj kapele, bit će jasno, da je to znamenit događaj za naše sjemenište. Dok je prije svetohranište bilo postavljeno u oveću dvoranu po strani na drugom katu, sad je svetoostajtsveni Krist našao svoje pravo mjesto u sredini cijele zgrade. S drugog i trećeg kata stupovi i stepenice upravljaju čovjeku pogled na vrata kapele, iz koje nam sada izbija tračak vječnoga svjetla. U tamnoj noći moći će se i izvana opaziti koji odbljesak tog svjetla na prozorima iznad gornjih trijemova s jedne i druge strane, jer su to gornji prozori kapele. Cijela je zgrada ovim uređenjem poprimila iznutra novi izgled.

IZ GRAČIŠĆA

Svečani zaključak svibanjskih pobožnosti.

Na dan Uzasašća dne 30. svibnja na svečani način zaključene su svibanjske pobožnosti u našoj župi. Toga dana pristupilo je k Stolu Gospodnjemu više od 300 pobožnih vjernika, a kod velike mise bila je crkva dupkom puna kao na najveće blagdane, jer su župljani došli u velikom broju i iz najudaljenijih sela. Svečanu je misu pjevao domaći gospodin župnik uz asistenciju velečasne gospođe Josipa Pavlišića i Leopolda Jurca, ekonoma odnosno ravnatelja Biskupskog sjemeništa u Pazinu. Kod svete mise održao je velečasni gospodin ravnatelj propovijed o štovanju Majke Božje koju su svi prisutni pažljivo poslušali.

Poslije svečane mise razvila se po selu procesija, u kojoj su djevojke u bijelini nosile krasan kip Majke Božje. Na povratku u župnu crkvu izmolio je velečasni gospodin župnik pred istim kipom posvetnu molitvu Majci Božjoj. Svečanost se zaključila euharističkim blagoslovom. Svi su se župljani, koji su prisustvovali ovoj lijepoj pobožnosti, vratili svojim kućama veseli i zadovoljni i s uvjerenjem u srcu, da će ih Marija čuvati i štititi, te privesti jednom u svetoj nebo, gdje će se slaviti vječni svibanj.

IZ ŽMINJA

Posveta novog kipa Bl. Dj. Marije Presv. Pužarija.

Dne 30. svibnja ranu ujutro obavljen je kod nas svečani blagoslov kipa Bl. Dj. Marije Presvetog Hodarija. Sv. misu služio je veleč. gosp. župnik, a propovijedao je veleč. g. profesor Peloza. On je naglasio, kako je danas upravo nužno potrebna pobožnost prema Majci Božjoj. Crkva je bila dupkom puna narода. U tri i po sata poslije podne došlo je u Žminj oko 500 vjernika iz Sv. Petra u Šumi zajedno sa svojim župnikom veleč. g. Žufićem. Na večernje i veleb. ne procesije, u kojoj je bilo preko 2.000 vjernika, održao je lijepu propovijed veleč. Žufić te preporučio svim prisutnima često molenje krunice. Izvršena je i posveta svih vjernika Prečistom Srcu Marijinu.

I ovom su prigodom Žminjci pokazali svoju odanost Majci Božjoj, a po Njoj i dragom Isusu.

Mladić iz Žminja.

IZ LINDARA

Kroz cijeli mjesec svibanj narod je redovito pohađao pobožnost u čast nebeskoj Majci. Skladnim pjevanjem djece i mnoštvom pobožnog puka svakog je dana odana počast našoj Zaštitnici. Uvjereni smo, da će nam naše molitve donijeti obilje blagoslova i Božje pomoći, svima nama toliko potrebne.

IZ ZAMASKA

Popravak župne crkve. Mlada misa.

Popravljena je župna crkva Sv. Mihovila Arkanđela. Bila je u veoma trosnom stanju, zapuštena i netaknuta već punih 35 godina. Za taj popravak moramo narodito zahvaliti našemu gospodinu župniku, koji je neumorno radio, dok nije postigao ono, što je želio. Obratio se na župljane i oni se veselo odazvali te su premda u teškim prilikama, doprinijeli svojom požrtvovnošću toliko, da su se poduzeti radovi mogli i dovršiti.

Sada, kada imademo lijepo popravljenu crkvu, poželjno je, da je se ostavljamo praznu, nego da je nastojimo pohađati u što većem broju i što češće, kako bismo pripravili i u svojim dušama dostojan hram Gospodinu našemu.

Dne 7. srpnja u našem je selu bio drugo veliko svečanost. Toga je dana naš župljanin g. Matijaš Petar prikazati Bogu svoju prvu sv. misu. Tajdan svi očekujemo s najvećim veseljem, jer je zbilja mladomisnik rijetkost u ovim burnim i teškim vremenima.

IZ SV. LUČIJE KOD LABINA

Prva sv. pričest.

Naša je župa nazalost već duže vrijeme bez stalnog svećenika. Svako toliko dolazi k nama velec. Raimir Beletić iz Pule. Zadnji đjegov boravak, koji je trajao skoro dva mjeseca, mnogo je koristio našoj župi. Velečasni je poučio našu djecu u vjeronauku i pripravio ih za prvu sv. pričest. Sveta je pričest obavljena na vrlo svečan način dne 5. svibnja. K Stolu je Gospodnjem pristupilo 200 djece. Dok se djeci dijelilo nebeski kruh, zbor je pjevao pjesmu »Radujte se anđeli!« Poslije sv. mise djeca su obnovila krsni zavjet, a nakon toga je velečasni održao lijepu propovijed. U propovijedi je djecu pozvao, da budu uvijek Isusovi. Velečasni je konačno djeci podijelio lijepe slike kao uspomenu na prvu sv. pričest.

U 11. sati istoga dana imali smo svečanu sv. misu. Pod misom pjevali smo crkvene pjesme na našem hrvatskom materinskom jeziku.

CRKVENE VIJESTI

Veliki broj obraćenika u Belgijskom Kongu.

U Apostolskom vikarijatu u Urundi (Belgijski Kongo) kroz zadnjih 7 godina primilo je sv. krst pola milijuna urođenika, a 200 tisuća katekumena spremna se za krštenje. Godine 1945. podijeljeno je 5 i pol milijuna sv. pričesti: poprečno svaki je vjernik primio u godinu dana 10 sv. pričesti.

Grad dječaka.

Tako je nazvano sabiralište nezbrinute djece, koje je osnovao u Sjevernoj Americi otac Flanagan. »Grad dječaka« nije sirotište. Ono posjeduje svoje škole, je, priznate od države, a jedna od njihovih karakteristika je autonomna vlada koja upravlja gradom, a koju izabiru sami dječaci. Dva puta godišnje dječaci biraju svoga načelnika i upravitelje grada. Tokom ovoga rata 35 dječaka poginulo je boreći se za svoju domovinu.

Katolička Crkva u Kini.

Na ogromnom i napučenom prostoru Kine (11 milijuna km² i 456 milijuna 750 ustica stanovnika) živi danas 3 mil. ljuna 182 tisuće katolika. Tom broju treba dodati i 654 tisuće katekumena, koji će uskoro primiti sv. krst. Veliki broj svećenika, nekoliko sjemeništa, dvadeset i jedna organizirana biskupija, mnogo samostana i misionarskih okruga te imenovanje nadbiskupa Tiena kardinalom plodovi su dugotrajnog i uspješnog rada požrtvovnih misionara i domaćih svećenika.

I na dalekom Istoku Kristova je riječ našla na plodno tlo.

Razne vijesti

Dne 2. lipnja talijanski je narod sloboćni izborom izabrao novi republikanski oblik vladavine. Za republiku je glasalo iz nešto bolje glasačka, dok je za monarhiju glasalo 10 milijuna 362 tisuće glasaca.

Dne 2. lipnja provedeni su parlamentarni izbori u Italiji. Najveći broj glasova dobila je kršćansko-demokratska stranka. Na drugom su mjestu socijalisti, a na trećem komunisti.

Dne 2. lipnja provedeni su parlamentarni izbori u Francuskoj. Pobjedila je republikanska narodna stranka (katoli-ci). Na drugom su mjestu komunisti, a na trećem socijalisti.

Maršal Tito u pratnji nekoliko ministara jugoslavenske vlade otputovao je u Moskvu. Dne 30. svibnja jugoslavenska delegacija posjetila je Lenjinov mauzolej, gdje je maršal Tito položio vijenac.

Na parlamentarnim izborima u Čehoslovačkoj, koji su održani 26. svibnja, pobjedila je komunistička stranka. Novu čehoslovačku vladu sastavit će komunistički prvak Klement Gottwald. Sve stranke su se sporazumile da izaberu g. Beneša predsjednikom države.

Engleski parlament donio je zakon o podržaljivanju stanovitih sektora industrije.

Sjedinjene Amerike Države dale su zajam Francuskoj u visini od 1 milijarde 470 milijuna dolara.

U Moskvi je umro 3. lipnja bivši predsjednik vrhovnog Sovjeta Mihajlo Kalinin.

Jaki potres u Turskoj uništio je 35 naselja. U toj katastrofi poginulo je 1200 ljudi.

Kod Salerna u južnoj Italiji došlo je do teške zrakoplovne nesreće. Putnički zrakoplov, koji je dolazio iz Egipta, zapalio se i survao u more. Poginulo je 28 putnika.

U Njemačkoj su engleske vlasti otkrile jednu tajnu nacističku organizaciju. Uhićeno je 35 vođja te organizacije.

U Beogradu započeta je izgradnja najvećeg spremišta automobila na Balkanu. U ovo spremište moći će se smjestiti 250 autobusa.

Poth, zamjenik Himmlerk, uhvaćen je u blizini Bremena. On je glavni krivac za nacističke zločine u koncentracionim logorima. Njemu će se suditi kao ratnom zločincu.

U Engleskoj izrađuje se novi tip zrakoplova »lastavica«. Srednja brzina toga zrakoplova bit će 1080 Km na sat.

U Madžarskoj su podržaljivani svi rudnici uglja.

Nakon štrajka željezničkog osoblja američki parlamenat izglasao je zakon, po kojeju su dale predsjedniku Trumanu izvanredne ovlasti, strajkovi u industriji pod državnim nadzorom bit će spriječeni prisilnim mobiliziranjem radnika, a u slučaju sluđajevima predviđene su i kaznene posljedice za štrajkaše.

Edward Stettinius, stalni predstavnik Sjedinjenih Američkih Država kod savjeta sigurnosti organizacije ujedinjenih naroda, dao je ostavku. Na njegovo mjesto predsjednik Truman imenovao je republikanskog senatora Austina.

Predsjednik rumunjske vlade izjavio je, da će se izbori u Rumunjskoj održati što bude prije moguće, a najkasnije početkom rujna o. g.

Predsjednik južnoafričke unije general Smuts u svom govoru preko londonske radio stanice zatražio je, da Sveznici izmijene svoj sadašnji stav prema Njemačkoj. »Razumljivo je bilo uništiti Hitlerovu Njemačku«. Ali raditi na uništenju jednog velikog naroda, koji ima svoju povijest, bio bi ne samo zločin, već i pokušaj, koji bi bio uma. prijed osuđen na propast.

KLASIČKA GIMNAZIJA HRVATSKOG BISKUPSKOG SJEMENIŠTA U PAZINU

Upozoravamo svećenike i roditelje, da će se PRIJAMNI ISPITI za I. razred sjemeništne klasične gimnazije u Pazinu obaviti u ČETVRTAK DNE 4. SRPNJA u 9 sati, a ne 2. i 3. srpnja, kako je bilo objavljeno u listu «Gore Srca» br. 5 od 1. lipnja ove godine.

RAVNATELJSTVO.

ZA FOND LISTA

darovali su:

Veleč. Mihovo Barković, župnik - Kaščerga lira 595.50; Antica Bon - Laze, Kaldir lira 100.—

Živjeli nasljedovatelji!

Izlazi sa dozvolom A.I.S.
Odgovorni urednik: sveć. Božo Milanović.
Tiskara Smolars & Nipote - Trieste.

(Nastavak sa 1.ee str.)

mi radje govori u Gospodine Bože, koji si nadahnuo i prosvijetlio sve proroke, jer me ti sam bez njih možeš potpuno zadovoljiti, a oni bez tebe nece ništa učiniti». Tako govori pobožni pisac knjiže »Nasljedu Krista« u drugom poglavlju treće knjige. Tako u dnu duše vapije mnogi i mnogi moderan čovjek.

A što čini Gospodin Bog? Zar ostaje tvrd i gluh na vapaje modernog čovjeka, dok se je u stara vremena rado snizivao k ljudima? — Ne! On odgovara Tomi iz Kempisa: «Ja sam govorio prorocima sve od početka svijeta, i ne prestajem sve do sada govoriti svakoj duši, ali su premnogi na moju riječ gluhi i tvrdi». Ne, nije Bog gluh i tvrd za vapaje modernog čovjeka, nego je većina ljudi danas kao i uvijek tvrda i gluha za riječ Božju.

Gospodin Bog je i našem, dvadesetom stoljeću darežljivo poklonio velika ukazanja Majke Božje u Fatimi godine 1917 kao što je prošlom stoljeću godine 1858 poklonio velika ukazanja u Lurdu. I moderno vrijeme ima svoje velike svece, sv. Terezlju od Malog Isusa, sv. Ivana Don Boska i t. d., kao što su i stara vremena imala svoje. Nije samo sv. Franjo nosio na svome tijelu Kristove rane, nego su to isto odlikovanje primili od Boga mnogi i mnoge poslije njega kroz vijekove sve do dana današnjega.

Sve je jednako danas kao i u svim vremenima. Svijet danas prezire Fatimska ukazanja, kao što je u svoje vrijeme prezirao i progonio Lurdska. Sveci modernoga vijeka prolaze svijetom sakriveni, popljuvani i neshvaćeni, kao što je to uvijek bivalo. Moderni čovjek traži od Boga uvijek nova čudesa, kao sto su to isto tražili od Krista farizeji, premda su se mnoga čudesa dogadjala nepo. sredno pred njihovim očima. Krist se danas ne vlada drikčije, nego li se je vladao u Palestini. Tko misli, da nije tako, neka izaziže čita Evanđelje, pa ce se uvjeriti, da jest.

Tko zna poput sv. Augustina pozorno promatrati stvari oko sebe, opaziti duboku zakonitost i potpuni doslijed, nost kojom se Bog objavljuje ljudima u sva vremena. Dosljedna zakonitost vlada ne samo u naravnome redu, gdje Bog govori ljudima preko stvorova, nego i u vrhunaravnom redu, gdje ljudskoj duši govori On sam bez posrednika. Upravo radi te dosljednosti bilo bi ludo tražiti od Boga nova čudesa i nove objave, a prezreti nauku Crkve i sve, što je do sad Bog objavio.

Objava je Božja solidna i trijezna. On ju je dao ljudskome rodu na spasenje. i to na način, koji je uvijek bio dostojan Božjeg vičanstva. Jer nije Bog čarobnjak, koji se pred ljudima hvali svojim čarolijama, nego je On nas dobar Otac, koji je divno zamišlio plan ljudskoga spasenja te ga mirno i snažno provadja kroz sve vijekove.

Prof. A. B.

Bilo je uoči Petrova dana. Mnoštvo derana ispunilo je vikom seoske putove i ulice. Bosi, crni, po vlasima, obrvama i trepavicama posuti morskom solju, u samim (a neki i u rasparanimi hlačama, koje su bile povezane komadom povraza — trčali su iz jedne kuće u drugu snujući se i pripravci Vikahu iz svog grla:

»Drva za sv. Petra-a-a-a!«

»Drva za sv. Petra-a-a.«

Ljudi su im davali tko više, tko manje. Svako je znao, da djeca iz istočnog dijela sela namjeravaju izvršiti starodrevni običaj, te je večeri trebalo zapaliti ogromnu vatru u blizini crkvice sv. Petra, koja je čuvala ulaz u luku. Sv. Petar će zato blagosloviti ribare, kao što sv. Ivan Krstitelj radi njemu poklonjene vatre uništava poljsku gamad.

Sunce se s mukom veralo kroz gusta stabla na vrhuncu gore, kad se djeca vraćahu k crkvici sv. Petra. Gurahu je dan drugoga bremenima, koja su napravila na ledja. Najveći je junak, koji je najviše drva dobio. Nadvikuju se iznoseći istinite i neistinite zgode iz dana našnjeg sabiranja drva.

Netko im je s obale mahao rukom i zvao k sebi. Odmah su prepoznali starog »parona« Zorzu, koji se rado zabavljao s djecom.

»Paron Zorzi, paron Zorzi!« vikahu djeca ubrzo k njemu. »Sto biste htjeli, paron Zorzi?«

»Djeco,« poče on svečano, »imam vam nešto reći. Vidite li ovu staru ladju?« i udari rukom po njoj. Ladjica se poprilično je, je bila slabo podupirana. Već nekoliko godina leži istegnuta na žalu, ostavljena i zaboravljena. Djeca zašutiše, radoznalo očekujući paron Zorzje. vu riječ.

»Ove vam godine nisam ništa dao za oganj. Star sam. Nemam nikoga, da mi iasiječe drva. Ali, ja sam stari ribar, koji mnogo dugujem sv. Petru. Evo vam ladja. Više nonako ništa ne vrijedi, a bolje je, da gori, sv. Petru nego meni. A što sam na njoj doživio, pričat ću vam večeras uz vatru.«

Paron Zorzi uputi se prekriživši ruke na ledjima kući.

»Živio paron Zorzi. Živio!« vikahu djeca, dok nisu izgubila s vida pognuti lik paron Zorza.

Crna, s beskrajnim rupama, iz kojih su virili krivi, zarđali čavli, stara paron Zorzijeva ladja osjeti odmah na sebi u nogo mladih ruku i stade se od radosti ljuljati. Djeca je dovukoše do crkvice sv. Petra podmetajući pod nju cijepanice.

Ta je večeri tisuću malih puževa poredanih po krovu crkvice sv. Petra žmirkalo u noć ognjenim očima. Djeca bi napuniše pepelom pomiješanim s petrolejem i zapališe. To je »rasvjeta« u čast sv. Petra. I tek kad su puštili uz pozdrav zvona usnuli u duboki san, počela je gorjeti nutrina paron Zorzijeve ladje. Podržana od velikih drvenih stupova, okicena cvijećem i lovorikom, napunjena do vrha cijepanicama i granama, ona kretala je te večeri na svoje zadnje putovanje. Sve je na njoj bilo spremno: uzdignuti jarbol, spružena vesla, najmjesteno kormilo.

Crna Ladja

More se neđajno igralo pijeskom plaže, kao da želi, izbrisati i zadnji s mlen na crnu ladju. Ribe se skupile blizu obale, da bi ih mogao i rukom dohvatiti. Obljesno igraju u svijetlu paron Zorzijeve ladje ne bojeći se nikakve zamke. Prošla su vremena, kad je paron Zorzi u mrkoj noći prolazio uz igalo imajući na pramcu ladje veliku svijeću, a ostvama bi lovio ribu, koja je bezbrižno spavala po morskim hridinama i travama. Ove je večeri tek vjetar bio milostiv te je »Svojim dahom rashladjivao uzbuđjeno srce crne ladje, koja mu je svojim šumom zahvaljivala.

U crkvici je svršila Večernjica.

* * *

»Paron Zorzi, paron Zorzi, evo nas ovdje!« vikahu djeca ugledavši ga, kako izlazi iz crkvice.

Sjeo je u njihovu sredinu. Zamislio se nabrao guste i velike obrve, zasukao dva tri puta brkove, prešao rukom preko čelave i od sunca pocrnjele glave te uzdahnuo. Svojim je mislima prevrtao daleku prošlost.

»E, djeco, istinita je ona: Hvali more, drž se kraja! Ali ribar na kraju jednak je ribi: izvan vode. Osuši se, nakrivi i respadne, kao što će doskora biti sa mnom. Zato bi ja uvijek želio biti na moru, jako to more bivu nerijetko varav i nestalan prijatelj.«

Pogledao je crnu ladju. Nije htio pokazati djeci, koliko je žali, zato je brzo prignuo glavu i nastavio.

»Baš je ova crna ladja tome svjedok. Moja se obitelj zavjetovala sv. Vinku. Odlučismo jednog ljetnog dana izvršiti taj zavjet u onoj u prvom ko selo P. Uputih se tamo sa ženom i sa sinom Lukom. Odjedrismo odmah iza ručka, a prispjesmo tamo kasno uveče. Sutradan podjosmo u svetište. Bilo je tamo mnoštvo hodočasnika. Bezbroj ruku, nogu i srdaca nipravljenih od kolekakvih kovina visse oko oltara, kojima su pobožni hodočasnici iskazali zahvalnost Svecu za isprošenu milost. Ispunivši svoj zavjet vratismo se u ladjicu. Oko ponoći digosmo opet jedra. Plovili smo tako do zore i došli do rta susjednog otoka. Kad smo bili dvije milje udaljeni od tog otoka, zapuše ljetna bura, ispočetka ne baš žestoko, ali dalje sve jače i jače. Najednom — val se prelije u ladju. Luka spuštajući jedro omakne mu se noga i jedro pade dijelom u more, dijelom u ladju. Skočih brzo da dignem jedro, a Luka zovnih na kormilo. I da nas se čudim, kako smo ostali živi u onoj olujі. Sačuvao nas je sv. Vinko, jer po svim znakovima mi smo se mrali prevrnuti.«

Djeca bez daha bulje u prignutu glavu paron Zorzija.

»Nalazimo se posred kanala u neposrednoj borbi s prirodnom silom. Zena jauče i pravi zavjete Gospi od Zdravlja, a i sin plače. Ja ih brabrim, lako mi se ruke tresu. Poslije jednosatne strašne vožnje stigosmo u maleno pristanište, koje je daleko od našeg sela za dva sata dobrog hoda. Odmah postah Luku, da potrči kući javiti rodbini naš spas.

— Hej, ljudi Božji, živi smo i zdravi — zaviče Luka pojavivši se zadihan na pragu kuće. Oni ga pogledaše kroz su. ze i prestrašiše se, kao da vide utvaru. A kako i ne bi! Oplakivahu nas kao mrtve, a mi živi.

Bogu hvala, više mi se to neće dogoditi na ovoj crnoj ladji!« završi paron Zorzi svoje pričanje.

Djeca odahnuše od teške napetosti. Okrenuše se k ladji. Potresni paron Zorzijevim pričanjem mislili su, da se nalaze usred valova. Najednom se ladja raspadne. Iz njezine utrobe polsti u zrak na čuđe iskara. Djeca kličući potrčaše i sladoše skupljati raspršene komade ladjice. A kad je vatra počela jenjati, počeše skakati preko nje. U djetinskoj nesaćnosti brzo zaboravise paron Zorzi. jev dogodjaj.

A on je čekao, dok se vatra nije pogasila. Tada je uzeo dva komada jos neizgorena komada drva svoje ladje i pošao kući. Čuvao ih je kao spomen na nju i kao zaštitu za sve nezgode, jer je, držao, da veliku korist nosi ono, što se svećima žrtvuje. Govorio je s posmjehom na licu:

»Ova dva komada moje ladje bit će mi kao štap za putovanje na drugi svijet, a sv. Petar, kome je u počast gorila moja ladja, oslobodit će me odmah vatre čistilišta.«

Rajmund Kuparac